

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΦΟ - ΡΕΝΩ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο κ. ‘Ινιέτ έντωματεύ όκεπτόταν από μέσα του: “Άκουσέ τον πός μιλάει!... Σάν ένας άδικοκατατρεγμένος έντιμος βιοπαλαιστής... Κι’ όμως έζρω καλά, ότι είνε ένας άρχικατέργασος!... Κάι ψέματα λέει πός είνε παλαιός πολεμιστής... Νά τού δεξω, άραγε, πός άπλυτά του βρίσκονται στη δικογραφία του;... Μπα!... Θά πήγαίνε τότε νά παραπονηθί στόν ύπουργό κι’ ό ύπουργός θά μου ριχνόταν έμένα, έπειτα! “Άν τή γλυτώσω άπ’ τήν περιπέτειά σου αύτή, οι άνθρωποι σας θά άμειψούν πλουσιοπάροχα... Τούς ύπόσχεσαι ένα γενναϊοδωρότατο πομπηκούάρ γιά τήν ένόχλησή τους εξ αίτίας μου... “Επίσης και γιά σάς θά μιλήσω ένθουσιαστικά στόν ύπουργό... Θά ήθετε πός ευγνώμων θά σας φανώ... “Ο ύπουργός, ζέρετε, είνε έπιστήφιος φίλος μου... Θά ήθετε... “Έννοια σας... Μονάχα, όσότε με πρώτα... Σώστε με!... “

‘Ο κ. ‘Ινιέτ πήγε άμέσως στο σπίτι του κ. Σιμόν ‘Εμπέρ. “Ήθελε νά θεσπασθί, άν ή άπειλητική έκεινη έπιστολή ήταν πραγματικός γραμμένη από τό χέρι τού Σιριές. “Ο γηραιός μυθιστοριογράφος κατοικούσε στη Μονμάρτρη. Καθόταν εκεί, από τότε άκόμη πού ή περιήγηση σουικία του ήταν ένα μικρό χωριό, χωρισμένο μέ χωράφια άπ’ τό Παρίσι.

‘Ο κ. ‘Ινιέτ κατέθηκε άπ’ τό ατόκ’ηγο στην ό-δó ‘Οριάν, μπρός σ’ ένα παλιό διώροφο σπίτι, τό όποιο είχε κήπο μπρός στην έσοδό τ’ου. “Ο θυραρός και ‘επαλωματής’ συγχρόως, φορώντας μαύρα γυαλιά κι’ ένγοντας τό μετάλλιο τού Γαλλογερμανικού πολέμου τού 1870 στην έρώτησή τού άσττυνομικού, μουρμούρισε: έξακολουθώντας νά μπηγί καρδιά σέ μία ‘μετρώσολας: “Ο κ. ‘Εμπέρ Σιμόν... ‘Άνεβήτε στο δεύτερο πάτωμα!

“Η όηρητέρα πού άνοιξε τήν πόρτα, ήταν μία νεαρή όμορφη και τοαχηπιούλα. Φορούσε μεταξένια κάλτσες, σκαρίνια φρεσκογυαλισμένα κι’ είχε ξανθά μαλλιά κοντοκομμένα. “Χι!... Τά καλύτεράνε, καθώς βλέπω, μέ τέτοια όηρητέρα αύτός ό γερο-μπερμπάντης! σκέοθηκε ό κ. ‘Ινιέτ, μόλις τήν είθε.

“Ο έπιφυλλιδόγραφος, ντυμένος μέ μία μακρούα ‘ερ’μπι ντε σάμπρ’, καταξοισιμένη και καταλιγδωμένη, έροαζόταν κοντά στο παράθυρο, σκυμμένος έπάνω στο τραπέζι του. “Μόλις άντίκρισε τόν κ. ‘Ινιέτ έβγαλε τά πελώρια ματογυαλία του και φώνασε πρόσχαρα: “Ω, καλώς ήρθατε, κύριε διαμερισματάρχα... Είμαι καταγοητευμένος πός σας βλέπω... Μέ θρίσχετε άκριβώς νά γράφω τούς καθημερινούς πενταόκτωσις στίχους τού μυθιστορημάτος μου στην έφημερίδα... Σέ τί χρεωστώ τήν τιμή τής έπισκέψης σας;... Καί σ’ ‘Ανιέτα, κορίτσι μου, κάνε μου τή χάρι νά μάς άφήσεις ιόνου!... Είνε ζέρετε, κύριε ‘Ινιέτ, πολύ προκομμένη αύτή ή μικρή... Μού συγγιζεί τήν έντέλεια αύτό τό δωμάτιο, στο όποιο μένω έδώ και σαράντα χρόνια!... Ζέρετε έπίσης, ότι άντικατέστησε θαύματα τή λαμπριότη μου σόζγου ‘ΕΛ’ζα, ή ό-ποια πέθανε κατά τό ταξείδι μας στις ‘Ηνωμένες Πολιτείες;... Μά μου φαίνεται πός άρχισα νά γίνωμαι φλόρος, έ;... ‘Ας έρθου με λονίτα, κύριε διαμερισματάρχα, στο άντικείμενο τής τόσο τιμητικής έπισκέψης σας!... “

“Ίδου περί τίνος πρόκειται, φίλτατε μαίτρ! είπε ό κ. ‘Ινιέτ χαμογελάοντας. Κάποιος κύριος Ζακινώλ... χι... ‘Αλήθεια, μήπως άκούσατε πός νά γίνετα λόγος γι’ αύτόν τόν κ. Ζακινώλ, στις συνδιαλέξεις πού είχατε κάνει μέ τόν Σιριές;... “Ζακινώλ;... Ζακινώλ;... Χι... Κάπου ίσως τζω άκούσει αύτό τ’ έννοια, μά πολύ άόριστα τό θυμώμαι... “

“...Ο Σιριές θεωρούσε όχι μόνον τόν ‘Ανσέλω ός όπύθουνο τής άδικης καταδίκης του, άλλα και τόν Ζακινώλ έπίσης! έξήγηση ό κ. ‘Ινιέτ. “Από τόπο θυμώμαι καλά, είπε ό κ. Σιμόν ‘Εμπέρ, είνε ότι ό Σιριές στις συνδιαλέξεις του μαζί μου, απέιδε μέ πικρία τήν εύθύνη τής άδικης καταδίκης τού σέ δυό Γάλλους... ‘Ο ένας από αύτούς ήταν ό δολοφονηθείς ‘Ανσέλω... Μού δίνωμας και τόν άλλον θέθαια, μά δέν θυμώμαι άκριβώς

και καθαρά άν μου τόν επε Ζακινώλ ή άλλοιώς! “Ζέρετε τόν γραφικό χαρακτήρα τού Σιριές; “Όσο γι’ αύτό, σάς άπαντώ κατηγορηματικά: Ναι! “Τότε, μήπως αύτή ή έπίγειουσα έπιστολή είνε γραμμένη από έκεινον; “Ο μυθιστοριογράφος έβαλε τά γυαλιά του πάλι, έρριξε μία ματιά στην έπιστολή πού τούδινε ό άσττυνομικός, και χωρίς κανέναν διαταγμό είπε άμέσως: “Τά γράμματα αύτά είνε τού Σιριές... “Άλλωστε, μπορείτε νά θεβαιωθίτε και μόνος σας! “Έψαξε τό συρτάρι του, σκάλασε σ’ έναν παλιό χαρτοφύλακα άρκητή ώρα και τέλος έβγαλε από εκεί δυό έπιστολές. “Κιτάξτε τις, κύριε ‘Ινιέτ! είπε. Είνε τού Σιριές... Τις έχω φυλάξει... Χρονολογούνται άπ’ τή Νέα ‘Υόρκη!... “Ο άστνομικός τις έξήτησε καλά, παρέβαλε τόν γραφικό του χαρακτήρα, κι’ άναγνώρισε τήν άπόλυτη γνησιότητα τούς. “Ωστε ή έπίγειουσα έπιστολή, πού τόσο ζετρώλανε από τρούμο τόν κ. Ζακινώλ, είχε γραφί άπ’ τό χέρι τού Σιριές!

“Κατά τή γνώμη σας λοιπόν, άγαπητέ μου μαίτρ, ό Σιριές ήταν άληθινά άθώος στην κλοπή τού κολλιέ;... Μήπως κατηγορήθηκε άδικώς κι’ έπαισε θύμα τής ραδιουργίας τού ‘Ανσέλω και τού Ζακινώλ;... “Ο κ. Σιμόν ‘Εμπέρ σήκωσε ψηλά τά χέρια του κι’ είπε: “Θά ήμουν άδικανος νά σας άπατήσω κατηγορηματικά, κύριε διαμερισματάρχα... Δέν θυμώμαι, βλέπετε, ότε τά έπιχειρήματα κατά τής ένοχής του, ότε τά έπιχειρήματα όπέρ τής άθωότητός του. Κι’ όσες φορές μιλήσα μαζί τού, άπόφυγα νά θιζώ τό λεπτό αύτό σημείο... ‘Ο Σιριές ήταν ένας τύπος άλλόκοτος... Ρωσκόινδους στο έπακρο, γύριζε όλόκληρη τήν όψηλιο, έξασκόντας λαμπρά ένα έπάγγελμα έδώ κι’ άφινόντας τό έπειτα νά έξασκίση άλλο όλλο, έπίσης λαμπρά... ‘Εμπνεύσθηκα μάλιστα άπ’ τήν προσωπικότητα του κι’ έγραφα ένα άρθρο σχετικό μέ αύτόν στο περιοδικό ‘Εξέ Σαί Τού’, πού έκδοτικού σίκου ‘Ασέτ’... Δέν μπορώ λοιπόν ν’ άποφασίσθ ότε γιά τήν ένοχή του, όστε γιά τήν άθωότητά του, έφόσον μάλιστα δέν είάθασα καθόλου και τή σχετική δικογραφία!... ‘Αλλά, όστε μου, παρακαλώ: Βλέπω στην έπιστολή αύτή τρομερές απειλές θανάτου, έναντιον τού κ. Ζακινώλ... “

“Θά προσπαθίσουμε νά τις ματώσωμε! διέκοψε ό κ. ‘Ινιέτ. Κι’ έδώ άκόμη άπ’ μέ βοηθήσει, φίλτατε μαίτρ... ‘Απόψε, έγώ και μερικοί άπ’ τούς άνωθώους μου, θ’ άγρυπνήσουμε στο σπίτι τού κ. Ζακινώλ, φρουρώντας τον!... Θέλετε νά ρηθε μαζί μας;... Θά σας ένδιαφέρει ίσως αύτό... Κι’ όσας μου είπατε γέβες, θά άναγνωρίζετε άμέσως τόν Σιριές, όπουδήποτε κι’ ό-ποσθήποτε κι’ άν τόν βλέπατε!... “

“Τό πρόσωπο τού έπιφυλλιδόγράφου φωτ’στηκε από χαρά. Ξεφώνισε: “Ω, σας ευχαριστώ άπ’ τήν καρδιά μου... Δέν ζέρετε πός μέ ευχαριστείτε και μέ κατενωσιάζετε μέ τήν πρόστασί σας... Χάρης σέ σας, παρασάθηκα ήδη στο πείραμα τών κλειδιών τού περιφύμου έκεινον ταχυδακτυλουργού... Σαράντα χρόνια τώρα ψάχνω γιά περιπέτειες διψασμένου και χάρις σέ σας ζώ ήδη μία έξαιρετικώς συγκλονιστική ζωή!... “Ο κ. ‘Ινιέτ χαμογέλασε.

“Άγαπητέ μαίτρ, είπε, κρατήστε τόν ένθουσιασμό σας... Μού σάνετα πός άπόψε θά ξενοχτίσουμε δωρεάν... Τί νά σας πώ: Θεωρώ αύτή τήν άπειλητική έπιστολή σάν μία ά-πλό άπειλή και τίποτε περιττό!... “Τό πρόσωπο τού κ. Σιμόν ‘Εμπέρ ήπρε τότε μία ζαφνική σασφά έκφρασις. Ψιθύρισε: “Δέν είμαι καθόλου τής γνώμης σας, κύριε διαμερισματάρχα... Αύτός ό Σιριές είχε στη Νέα ‘Υόρκη μία φήμη ανθρώπου, τόν όποιο τίποτε δέν σταματάει... Μιά πού κάνει μία άπειλή, έξάπαντος θά τήν πραγματοποιήση... “Η, τουλάχιστον, θά προσπαθήσθ νά τήν πραγματοποιήση... Είνε τρομερός κι’ άτμήτος άνδρας!... “

“Τότε θά τόν άποδεχθώμε σύμφωνα μέ τις άρμόζουσες στην προσωπικότητά του τιμές! άποκόηθηκε ό κ. ‘Ινιέτ, έξακολουθώντας νά χαμογελάει. “Αν ό μακαρίτης ‘Ανσέλω είδοσάιους τότε τήν ά-στνομία, άντι νά προσπαθήση νά ξεφύγη στο έξω-



τερικό, δὲν θὰ κοιμόταν τώρα στὸ νεκροταφείο, ξεπλωμένος ἀνάμεσα στὸ ἀνάβητο τοῦ φερέτρου... Ἀντίθετα, ὁ Σιρὺς θὰ θρικόταν ἀνάμεσα στοὺς τέτοιας τοῦ κελλιού, στὴ φυλακὴ τῆς Σαντέ!...

—Τῆς Σαντέ; μουρμούρισε σὺν ἤχῳ κ' ὁ ἐπιφυλλιδιογράφος. Ἀλλ' ἄρα, στὴ Σαντέ δὲν θρικόεται ὁ δυστυχημένος ἐκείνος Κάρλιο;... Δὲν τὸν ἀφρασαν ἐλευθερο ἀκόμη;... Καὶ τὸν νομίζετε κ' ἔσσει, κύριε διαμερισματάρχα, ὡς μπερδεμένον στὴ δολοφάνη τοῦ Ἀνοέλμο;...

—Διάβολε!... Ὑπόθετα ἀπ' τὰ ἐνοχοποιητικὰ ποὺ θρέθηκαν στὸ συρτάρι τοῦ κ' ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ κηλιδῶνε τὴν καρεκλα... Κι' ὅμως δὲν θέλει νὰ τὰ ἐξηγήσῃ πῶς καὶ γιατί θρέθηκαν... Χθὲς τὸν ἀνέκρινε πάλι ὁ ἀνακριτὴς κ. Μπουβινάρ ντελλὰ Μαρσερόλ... Ὁ Κάρλιο ὅμως πάλι δὲν ἀνακοίωσε τίποτε... Κι' ὁ δικηγόρος τοῦ κ. Καμπενοί, οὐτε κ' αὐτὸς μπόρεσε νὰ τὸν πείσῃ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ὁμολογία... Αὐτὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς καὶ στερεοτύπως, εἶνε τὰ ἐξῆς: «Ἐχω ἐντελῶς ἤσυχη τὴ συνείδησί μου... Ὅλα θὰ τελειώσουν λαμπρὰ γιὰ μένα... Εἶμαι κατενθουσιασμένος... Κρατῆστε με στὴ φυλακὴ, ὅσο σὰς καπνίσω... Κι' ἂν θέλετε νὰ με κακομεταχειριστῆτε, μὴ διατάσσετε καθόλου... Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν κατάστασί μου... Πολὺ εὐχαριστημένος!...»

—Πολὺ αἰσιδοξὸς ἄνθρωπος, τελοσπάντων! ἔκανε ὁ κ. Σιρὺς ἔμπρη.

—Αὐτὸ ἔλεπε κ' ἐγώ!... Καὶ τώρα, φίλατε μαίτρ, σὰς διώκουν ραντεβὸ στὶς 8 ἢ ὧρα τὸ θρόαυ, ὁδὸς Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τὸ δνομά σας ὅταν ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακας, ποὺ θὰ φρουροῦν στὴν πόρτα κ' ἀμέσως θὰ εἰδοποιηθῶ... Ὄρεβαυάρ, λοιπόν!

Στὸ δρόμο τώρα ὁ κ. Ἰνιέτ ἔβγαζε στὸν σωφρὸ τοῦ αὐτοκινήτου του νὰ τὸν ἀκολουθῇ κ' ὁ βίος ἔρχισε νὰ πηγαίνει πεζὸς κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Λετικ. Τοῦ ἄρσε ἡ ὠμὴν ἰακκάδα τῆς στιγμῆς ἐκείνης κ' ἔπειτα ἤθελε νὰ σκεθῆ τὰ ἀπρόσπτα κ' ἐνδιαφέροντα πράγματα ποὺ ἔμαθε ἀπ' τὸν ἐπιφυλλιδιογράφου.

Ἡ ἀχαλῆς πρῶτευουσα ποὺ ἐκτεινόταν μπροστὰ τοῦ, ἔκρυβε ἀσφαλῶς κάποιον καὶ τὸν δολοφόνου τοῦ Ἀνοέλμο. Ποῦ ὅμως;... Ποῦ!...

Ποῦ κρυβόταν τελοσπάντων αὐτὸς ὁ αἰνιγματικὸς καὶ φοβερὸς Σιρὺς, τοῦ ὅπου ἡ σύλληψις ἦταν ἀνυπολόγιστης σημασίας γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ τμήματος τῶν «Ἐγκληματοκτῶν Ἀναζητήσεων»;... Ποῦ κρυβόταν αὐτὸς ὁ μυστηριώδης Σιρὺς, ὁ ὁποῖος προειδοποιεῖ πρὶν σκοτώσει κ' ὁ ὁποῖος σκότωνε παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα τῶν προειδοποιημένων θυμάτων του;

Μὰ ἦταν ἄραγε κ' ὁ Σιρὺς, αὐτὸς ὁ δρυκολάκας δολοφόνου;

Στὴν πλατεία «Μπλάνος», ὁ κ. Ἰνιέτ ἀνέθηκε πάλι στὸ αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε στὴν ὁδὸ ντὲ Τρεβίζ, στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ἡ Μίλλυ ἢ Ἀμερικανίδα. Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ἦταν εὐρηπὲς καὶ κάπως σκοτεινὸ, ἢ δὲ πελατεῖα τοῦ ἦταν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ξένους.

Στὸ μέτριον πολυτελεῖας σαλόνι ἀναμονῆς, δὲν περιμένα πολλὸ ὁ ἀστυνομικὸς. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ Ροβέρτη φάνηκε.

Στὴ γωνία τοῦ ἀριστεροῦ ματιοῦ τῆς ὄπιζε μιὰ φαρδιά μελανιασμένη ἐγκύβωσις, σὺν ἀπὸ θλαίη γροθιά, καὶ σὺν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τῆς ἕνας ἐπίδεσμος ἦταν τυλιγμένος.

—Δὲν περιμένα νὰ σὰς δῶ σήμερα τὸ πρωί, κύριε!... Ὄστόσο, εἶμαι κατενθουσιασμένη ποὺ σὰς θλάπω... Γρήγορα ἀλλοστε θὰ σὰς ἐπισκεπηθῶ, γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὀπισθερῆστε τὴν καταγγελία μου... Χθὲς, τῆ στιγμῆ ποὺ ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου στὴ σκηνή, ἐβγαίω ὡς ὀχτὸ ἀγρεῖο ἀσχισαν νὰ με σωφίζουν καὶ νὰ ἐμφωνίζον... Ἐδύγως ποὺ ἡ «Ἀλοῦζέ» εἶνε κατάστημα γιὰ οἰκογένειες ἔντιμες, καὶ τὰ ἄθλια ἐκείνα ὀπεκείμενα ἀναγκάστηκαν—μπρὸς στὴν ἐξέγερσι τῶν ἄλλων—νὰ στασιασθῶν τοὺς θορύθους τῶν... Μὲ παραφύλαξαν ὅμως ἔξω εἰς τὴν πόρτα, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλα, καὶ καθὼς θλέπετε, ὄχι μόνον μὲ ξανασφύριξαν πάλι, ἀλλὰ καὶ τὸλμησαν νὰ με χτυπήσουν... Ὁ ἀστυφύλακες ποὺ ἔβρεξαν, ἔπασαν τρεῖς μόνον... Ὁ ἀστυνόμος ποὺ τοὺς ἀνέκρινε, ἔμαθε ἀπ' τὸ βῖο τὸ στόμα τους, ὅτι στοατολογήθηκαν καὶ πληρώθηκαν ἐπιτήδες γι' αὐτὴ τὴν ἀνασθρῆ ἐπίθεσι τῶν ἐναντίον μου... Τοὺς στοατολόγησε κάποιον ἰσποτιο πρακτορεῖο ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων... Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ τοῦ πρακτορεῖου, συλληφθεὶς σήμερα τὸ πρωὶ πρὶν βῆ ἀκόμη ἀπ' τὸ σπίτι του, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κάποιος κύριος Ζακινὸλ τοῦ ἀνέθεσε αὐτὴ τὴ θρωμική παραγγελία... Κι' ὅτι τὸν καλοπῆρωσε μάλιστα γι' αὐτό!... Ποιὰ εἶνε τώρα ἡ γνώμη σας γι' αὐτὰ, κύριε Ἰνιέτ;

—Φρονῶ, κυρία μου, ὅτι ὁ ἐνοχος ἢ οἱ ἐνοχοί

θὰ καταδιωχθῶν καὶ θὰ τιμωρηθῶν...ἀμειλίκτως μάλιστα!...

Καὶ συγχρόνως σκεπτόταν:

—Ὑπόθετα, τελοσπάντων, αὐτὸς ὁ κύριος Ζακινὸλ... Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος μὲ φορτῶνεται καὶ μοῦ κλαίγεται πῶς τὸν καταδικῶν ἀδίκως κ' ἀπ' τὸ ἄλλο ὁ βίος καταγίνεται μὲ τέτοιες γαμπερῆς ἐκδικήσεις!

Καὶ φαναχτὰ πάλι, πρόσθεσε:

—Ἔννοια σας ὅμως, κυρία μου... Θὰ λησθῶν αὐστηρότητα μέτρα ἐναντίον δλων τῶν ἐνόχων τοῦ ἀτυχηματὸς σας... Θὰ ἐπιβλέψω προσωπικῶς γι' αὐτό... Καὶ τώρα, ἂς ἐβρούμε σὲ κάτι πολὺ σπουδαῖοτερο γιὰ σὰς: Ἐτοιμαστῆτε γιὰ μιὰ ζωηροτάτη ἐκπληξι!...

—Θεέ μου, τί εἶν' αὐτὸ πάλι; ξεφώνισε ἡ Ροβέρτη ἔντρομη. Ποιὰ ἄλλη ἐκπληξις μὲ περιμένει ἀκόμη, ὅστερα ἀπ' τὴς τόσες δυσάρεστες ποὺ μὲ θρῆκαν ὡς τώρα;

—Μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ Σιρὺς, ὁ σὺζυγὸς σας δηλαδή, ἔχει ἐξαφανιστῆ ἐντελῶς πρὸ τριῶν ἐτῶν!... Ἔτσι:

—Μάλιστα, κύριε!

—Κι' ὅτι τὸν ποτεῦτε πειὰ νεκρὸ!

—Βεβαίωτατα, κύριε Ἰνιέτ!

—Κι' ἂν σὰς πῶ, ὅτι ὁ Σιρὺς ζῆ;... Κι' ὅτι θρικόεται στὸ Παρίσι;... Κι' ὅτι ἀπῆθουνε μάλιστα σὲ κάποιον πρῶσωπο μιὰ ἀπειλητικὴ ἐπιστολή;

—Τὰ ἴδια μοῦ εἶπατε καὶ τὴς προάλλες, κύριε, καὶ σὰς ἀπήνηται αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἀδύνατα!... Κι' ὅτι, ἂν τυχῶν ὑπάρχουν ἐπιστολές του τωρινές, ἀσφαλῶς εἶνε πλαστογραφημένες!

Ἡ Ροβέρτη μιλοῦσε μὲ ἔξασπ. Ὁ κ. Ἰνιέτ σκέφτηκε γιὰ λίγο κ' εἶπε γαλήνια κατόπιν:

—Σὰς πιστεύω τότε, κυρία!... Σήμερα ὅμως, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε, τί σκέπτεσθε γι' αὐτὴ τὴν κατεπείγουσα ἐπιστολή;

Ἐκείνη χαμογελῶντας δύσπιστα καὶ περιφρονητικὰ, πῆρε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ χέρια τῆς...

Μόλις ὅμως εἶδε τὴν ἐπιγραφή καὶ τὴ διάβαση, τὸ πούδραρι-σμένο πρόσωπό τῆς ἔδειξε μιὰ ἔντονη, χυσιωτὴ συγκίνησι.

—Ἐπειτα, δταν τὴν διάβαση καὶ τὴν ξανασιάσασε ὀλόκληρη, τὸ χαμόγελο ἀνθισε πάλι στὰ χεῖλιά τῆς τρεμμένα... Τὸ πρόσωπό τῆς πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἐκτάσσεως κ' ἡδονικὸ ρεμασμοῦ. Καὶ σιγομουρμούρισε:

—Ὁ, Ζάκ!... Ἀγαπημένε μου Ζάκ!... Ζῆσι!... Καὶ θρικόεσαι ἐδῶ...στὸ Παρίσι... Κοντὰ μου ἴσασ!

Ἡ ἐλπίδα ὅμως αὐτῆ, γρήγορα ἔσθρεσε ἀπ' τὸ πρόσωπό τῆς...

Μ' ἕνα κίνημα ἀπότομο, ξανάδωσε τὴν ἐπιστολὴν στὸν κ. Ἰνιέτ κ' εἶπε σταθερὰ:

—Εἶνε ἀδύνατον, κύριε!... Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀσφαλῶς ἔργο πλαστογράφου... Πολὺ ἐπιτηδεῖο πλαστογράφου μάλιστα, γιατί κ' ἐγὼ ἡ ἴδια γελάσθηκα δυστυχῶς... Ὁ κύριος Ζάκ Σιρὺς, ὁ σὺζυγὸς μου θὰ ἦταν κιόλας κοντὰ μου τώρα, ἂν ἦταν ζωντανός... Δὲν θὰ ἀμφισβῆλατε καθόλου γι' αὐτό, ἂν ἔρατε τὴν ἀνέκφρασι ἀμοιβαία λατρεία μας!...

—Κυρία μου, πιθανὸν νάχη μερικὸς ὀσιόμενος λόγους, ποὺ νὰ τὸν ἐμποδίζον νὰ σὰς φανερωθῆ!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀνασκασιωτῶν ἡ Ροβέρτη.

Ὁ ἀστυνομικὸς προσποιήθηκε ὅτι χαμογελοῦσε μὲ διάκρισι τάχα:

—Ὁ! εἶπε, οἱ ἄνδρες εἶνε καμμιά φορὰ ἀστατοὶ στὴν ἀγάτη τους... Ἐπίσης, συχνὰ ξεχνοῦν μὲ εὐκολία τὸ παρελθόν!... Ὅσο γιὰ τὸ παρόν... Χμ...

Τὰ ἀχρηνόβωλα μαῦρα μάτια τῆς χορευτριάς ἦφραν μιὰ ἔκφρασι σαρκασμοῦ. Εἶπε σιγαλόφωνα:

—Μήπως ἐλπίζετε, κύριε, ὅτι ἡ ζηλοτυπία θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσω;... Ὅταν ἀλλοστε δὲν ἔχω καὶ τίποτε νὰ πῶ;... Νεκρὸς ἢ ζωντανὸς ὁ Ζάκ, εἶνε δικὸς μου... Ὀλοδίκος μου... Μάλιστα, χθὲς σὰς εἶπα—στὸ γραφεῖο σας—ὅλα ὅσα ἔβρω... Ὅλα... Ἐντελῶς δλα!... Δὲν ἔχω τίποτε ποὺ νὰ με ἀναγκάζει νὰ κρῶψω τὴν ἀλήθεια!

—Τελοσπάντων, κυρία μου, ἀναγνωρίζετε τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ Σιρὺς;

—Μάλιστα... Ὁ χαρακτήρ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶνε ὁ δικὸς του!... Δὲν τὴν ἔγραψε ὅμως αὐτός... Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἔχη γράψει αὐτός!

(Ἀκολουθεῖ)

